

gerne, navnlig endnu idag, skulde antage. Der staar i denne Forordning ganske simpelt, omtrent paa samme Maade som her i den første Deel af den foreløbige Lov, at, naar der ikke findes det til Skibets Bemanding fornødne Antal Søindrullerede o. s. v. paa Stedet, saa er det tilladt at forhyre Andre, forsaavidt fornuødent gjøres, for at faae det manglende Mandskab. Den Indskrænkning derimod, der er søiet til i den foreløbige Lov, findes ikke der. Men, som anført, troer jeg, at det overhovedet er en heldig Forandring, der er foreslaaet af Udvalget, ifødetfor at binde Tilladelsen til at hyre fremmede Søfolk til meget vanskelige og tvivlsomme Beviser i hvert enkelt Tilfælde, at give en almindelig Tilladelse til, i et vist Forhold til Skibenes øvrige Bemanding, at antage fremmede Søfolk, hvorved den hele Mæsse, hvoraf Skibes Besætning kan tages, vil erholde en Forøgelse, der kan benyttes ogsaa i de Tilfælde, hvor ingen speciel Nødvendighed er tilstede. Der er nogle Tvivl med Hensyn til visse enkelte Punkter i Loven, hvilke jeg allerede havde ved Sagens første Behandling, men som jeg ikke fandt Anledning til da at fremkomme med. Deels vedkomme de ikke de ledende Grundsætninger for Loven, deels tænkte jeg mig, at, naar det Udvalg, som det var at forudsæe vilde blive nedsat, nærmere gik Sagen igjennem, vilde det blive opmærksomt derpaa og muligens berøre og oplyse dem. Da dette imidlertid ikke er skeet, skal jeg tillade mig at fremsætte dem. Foruden den ene ny nævnte væsentlige Forskjel, der er imellem Anordningen af 1838 for Hertugdømmerne og den foreløbige Lov, er der ogsaa den Forskjel, at Anordningen af 1838 tillader, at man i det forudsatte Tilfælde ikke blot maa forhyre fremmede Søfolk, men ogsaa indføde Ikke-Indrullerede. Denne Bestemmelse er kommen fra Regjeringen selv i det Lovforslag, der i 1835—36 blev forelagt Hertugdømmernes Provindsialforsamlinger, og den kongelige Commissarius motiverede det derved, at man naturligvis ikke kunde nægte indføde Ikke-Indrullerede, hvad man tillod fremmede Søfolk, og dette blev ogsaa uden nogen Modsigelse antaget. Dette er derimod, som det vil sees, her udeladt af den foreløbige Lov, og

Udvalget har heller ikke fundet Anledning til at omtale denne Forskjel. Jeg kan naturligvis ikke tvivle om, at Udeladelsen i den foreløbige Lov er skeet med velberaad Hu; men Grundene dertil ere mig dog ikke ganske klare. Den Grund, jeg nærmest maatte tænke mig, vilde være den, at Bestemmelsen var anseet for upraktisk, fordi der formeentligen ikke vilde findes Folk, der havde nogen Sødygtighed, med mindre de enten vare indrullerede, eller ogsaa vilde kunne blive tilførte Sørollen, eller erholde Interims-patenter. Men jeg troer, at dette efter Bestemmelserne i Værnepligtsloven af 1849 ingenlunde ligesom kan siges. Jeg troer, at der efter denne Lov baade nu og især i Fremtiden kan gives ikke faa Personer, der have en vis Søvanthed eller en vis Grad af Sødygtighed, saaledes, at de i alt Fald i Forening med heelsefærne Søfolk kunne bruges paa et Skib, og som dog hverken ere indrullerede eller kunne faae Interims-Søpatenter; navnlig er det at mærke, at Interims-Søpatent skal begjæres af den Landværnepligtige, før han bliver 18 Aar; men, har han undladt dette, kan han dog ikke udskrives til Landkrigstjenesten før sit 22de Aar, han kan endog i Fredstid forlange saadant udsat indtil det 25de Aar, og der er altsaa en Tid af flere Aar, hvori han vilde kunne fare tilfids, uden at komme i Strid med Forpligtelsen til Landkrigstjenesten. Om dette Punkt vil jeg tillade mig at fremsætte det Ønske, at den høitagtede Justitsminister og Udvalget vilde yttre sig. Et andet Punkt angaaer Slutningstilføielsen i den sidste Passus baade i den foreløbige Lov og i Udvalgets Forslag: „Svovrigt blive, saalange de nuværende Krigsforhold vedvare, o. s. v.“, hvorom jeg har foreslaaet, at en særskilt Afstemning maatte skee, da jeg antager, at det turde være heldigt, at denne hele Tilføielse gik ud. Jeg maa først paa en rigtig Sprogbrugs Vegne tillade mig at nedlægge en lille Indsigelse imod de brugte Udtryk: „de nuværende Krigsforhold“ og især „Søfart i Krigstider“. Hvor man anvender disse Udtryk ligesom i et vist Lands Lovgivning, saaledes som her den danske, da er det den sædvanlige, naturlige Betydning deraf, at det er Landet selv, der er indviklet i Krig. Man be-